DE RELIOUIEEN VAN HET H. LIJDEN.

22 maart 1899 Gods goedheid heeft ons, als gedachtenis aan het bitter lijden van den Zaligmaker, talrijke reliquieën: kruishout, doornenkroon, geeselkolom, enz. willen bewaren.
In zekere mate hebben dat schandhout en die martelwerkuigen gedeeld in de verheerlijking, die den gegeeselden en gekruisigten Jesus te beurt viel: eeuwen lang
zijn zij door millioenen als allerkostbaarste schatten vereerd en met de heiligste zorg overgeleverd. Eenige nadere bijzonderheden omtrent deze merkwaardige reliquieën zullen, vooral in deze dagen, met belangstelling worden vernomen.
Drie eeuwen duurde het, eer de voornaamste reliquie, het kruishout, in bezit kwam der geloovigen. Alles, wat tot de voltrekking der drie doodvonnissen gediend had, was in de nabijheid van den Calvarieberg begraven: en om den Christenen zelfs het bezoeken dezer heilige plaatsen onmogelijk te maken, was er een tempel ter eerde van Venus overheen gebouwd. Het verlangen naar het bezit van den heiligen grond en de daarin verborgen reliquieën bleef echter levendig; en zoodra het tijdperk van vervolging geëindigd was, liet keizer Constantijn die in de zege op Maxentius de kracht van het kruis had leeren kennen, den tempel afbreken, en de reliquieën opgraven.
De godvruchtige overlevering verhaalt ons de omstandigheden dezer kruisvinding. Helena de moeder van Constantijn, zou, in een droomgezicht, van God zelf de opdracht om de reliquieën te zoeken, hebben gekregen. Moeilijk was voorzeker de taak, maar de godvruchtige keizerin ontzag niets, spaarde moeite noch kosten, en kwam zelfs naar Jerusalem om in persoon de onderzoekingen te leiden. Zij zag haar moeite beloond. De grot van het H. Graf werd gevonden, en een weinig ten oosten daarvan de drie kruisen, nagels en kruisopschrift. Dit laatste lag er los bij, zoodat er geen zeker teeken was om het kruis der moordenaars van dat van den Zaligmaker te onderscheiden. Vast betrouwde men echter dat God hen ook daarin zou bijstaan; en op raad van Macarius, den bisschop van Jerusalem, bracht men de kruisen naar een doodzieke vrouw in de stad. In tegenwoordigheid der keizerin en een groote volksmenigte, liet men haar de kruisen aanraken. Naar twee strekte zij vergeefs de handen, doch bij de aanraking van de derde gaf een wonder van God haar plotseling de gezondheid weer.
Waar zou de dierbare reliquie voortaan bewaard blijven, was nu de vraag. Jerusalem kon zeker op die eer aanspraak maken, maar ook de keizer, en geheel het Westen, waren verlangend naar dien schat en zoo zien wij, dat zij reeds terstond verdeeld werd. Een gedeelte er van werd naar Constantijn gezonden; het grootste echter bleef voorloopig in Jerusalem, waar het, in zilver gezet, bewaard bleef in de Basiliek, die door Macarius boven het H. Graf werd opgericht.
Wanneer men begonnen is het kruis nog verder te verdeelen, is niet juist te bepalen. Waarschijnlijk echter zal men niet lang weerstand hebben kunnen bieden aan
het verlangen van zoovelen om een gedeelte, al was het nog zoo klein, van bet heilig hout te bezitten. De kerkelijke schrijvers van het einde der 4de eeuw ten minste verhalen ons reeds, hoe in hun tijd die partikels in gouden omhulsels of capsules gevat, door mannen en vrouwen als kostbaarheden om hals en borst werden gedragen; hoe gelukkig de Christen-gemeenten zich achtten, wanneer zij zulk een relief in haar midden hadden, en hoe zij dan dikwerf door het bouwen van een afzonderlijke kapel of kerk van haar vromen eerbied getuigenis aflegden. Tot op onzen tijd heeft die verdeeling in steeds kleinere partikels voortgeduurd, zoodat thans de meeste kerken zulk een reliek bezitten. Tamelijk groote stukken zijn in het bezit der kerk van bet H. Kruis van Jerusalem in Rome, der Notie Dame van Parijs en der Notre-Dame van Brugge.
In het groote aantal dier reliquieën hebben ongeloovigen een aanleiding gevonden om haar echtheid in verdenking te brengen. Reeds Erasmus spotte met de der onuitputtelijkheid der reliquieën, die een kruis wel zoo groot als een oorlogsschip deden veronderstellen. Geheel ten onrechte echter. De meeste partikels zijn niet grooter dan 1 à 2 kub. millimeter, en nu heeft een nauwkeurige; berekening aangetoond, dat de vele duizenden stukjes bij elkaar slechts een stuk hout zouden vormen van 9 of 10 millioen kub. m.M. inhoud. Het kruis nu, had een lengte van ongeveer 3 of 4 meters (het moest minstens 3/4 meter in den grond hebben gestaan); de dwarsbalk zal ongeveer 2 meters geweest zijn, en rekent men nu de breedte op 12 en de dikte op 8 cM., dan had het kruis toch zeker een inhoud van 50 à 60 millioen kub. mM. Al zou dus bij de berekening der partikels driekwart de aandacht ontgaan zijn, dan zou het groote getal toch niet de minste moeilijkheid opleveren.
Nabij het kruis werden ook de nagelen gevonden, die Jesus' handen en voeten hadden doorboord. Deze nagels zouden naar den keizer zijn gezonden, die er één in den toom van zijn paard liet zetten, en een in zijn helm (misschien ook in zijn kroon), om in den krijg steeds onder Gods bescherming te strijden. Een derde nagel zou door Helena in de Adriatische zee zijn geworpen (of misschien alleen erin gedompeld), om een geweldigen storm tot bedaren te brengen. Zoo verhaalt ons een vertrouwbare overlevering, doch wat er verder mede geschiedde, kunnen wij niet nagaan. Waarschijnlijk echter zijn zij niet lang in Constantinopel gebleven, maar reeds spoedig naar het Westen gebracht. Dáár heeft de z. g. nagel van de ijzeren kroon van Italië de grootste beroemdheid gekregen. Deze kroon, waarmede in de Middeleeuwen de keizers gekroond werden, die ook Napoleon in 1805 zich op bet hoofd zette, toen bij zich tot koning van Italië liet kronen, wordt thans nog te Monza bij Milaan bewaard. De eigenlijke gouden kroon, die uit zes stukken bestaat, wordt bijeengehouden door een reep ijzer, en volgens de eeuwenoude, zeer geloofwaardige overlevering, zou men het ijzer van een der nagels daartoe versmeed hebben. Een andere nagel wordt bewaard in de basiliek van het H. Kruis van Jerusalem in Rome. Deze is 12 cM lang en aan het breede einde 8,5 mM. dik. (Met de punt zou hij een lengte hebben van ongeveer 16 cm.) Hij is vierkant en de kop, die er om geklonken is, heeft een eenigszins hoedvormige gedaante. De nagel, die te Trier bewaard wordt, heeft met dien van Rome veel overeenkomst.
Nog vele andere steden beroemen zich nagels te hebben, en door dat groote aantal zou men haast tot een zeker vroom bedrog gaan besluiten. Toch behoeft dit volstrekt niet. Hoe is dit dan te verklaren? Wij weten dat kleine deelen der nagels, zelfs een weinig afvijlsel, reeds als een kostbaarheid beschouwd werden. Zulke partikels of afvijlsels werd dan soms in nagemaakte spijkers, als in een relikwiekast, gedaan: en zulk een nagemaakte spijker, die dan toch in ieder geval een deel van een echten nagel bevatte, werd eveneens als een kostbaarheid beschouwd en vereerd.
Dezelfde kerk van het H. Kruis in Rome, bezit nog een andere merkwaardige reliquie, nl. een een belangrijk deel van het kruisopschrift. Het is een klein plankje vol wormsteken, van eiken- of populierhout. Het is 235 mM. lang en 130 breed. De gedeelten van het Latijnsch en het Grieksch opschrift zijn duidelijk zichtbaar, terwijl van boven, waar het plankje afgebroken is eenige haakjes en lijntjes te zien zijn, die op de onderste gedeelten van Hebreeuwsche letters gelijken.
Het middelste het Grieksche woord Nazarenous, het onderste het Latijnsche Nazarenus Re. (De x van rex=koning is weggevallen.) De letters zijn weinig in het plankje uitgehold; zij zijn rood op een witten achtergrond, en daar zij een grootte hebben van 28 tot 30 m.M., moeten zij voor de getuigen der kruisiging duidelijk leesbaar geweest zijn. Eigenaardig is, dat de letters, volgens de Oostersche schrijfwijze, van rechts naar links zijn geplaatst, zoodat zij, evenals bij spiegelschrift, omgekeerd schijnen. Te berekenen naar dit fragment moet het geheele opschrift de grootte hebben gehad van 65 bij 20 c.M.

11 maart 1913 ***Heilige herinneringen.***

— Nu het in deze vroege Paasch-maand reeds naar de feestdagen loopt, lijkt een opsomming op haar plaats, waar de geloovige katholieken hun heilige herinneringen bewaren aan Jezus en zijn kruisdood.
Christus' rok werd door Karel den Groote ten geschenke aangeboden aan het klooster van Argenteuil, bij Parijs.
Het "kleed zonder naad" werd door de heilige Helena geschonken aan de kerk te Trier.
Van het kruishout bevinden de grootste hoeveelheden zich in de basiliek van het Heilige Kruis van Jeruzalem te Rome, en te Parijs. Een gedeelte van den geeselpaal bevindt zich te Rome sedert 1223; een ander gedeelte is nog te Jeruzalem in de kerk van het heilige graf.
De spijkers zijn her- en derwaarts verspreid; de eerste spijker werd door de reeds genoemde Helena in de Adriatische Zee geworpen, ten einde de woede van den storm te doen bedaren. De tweede bevindt zich in de ijzeren kroon van de Lombardische koningen. De derde spijker wordt in de Parijsche Notre-Dame bewaard.
De doornenkroon is eveneens in deze Parijsche kerk, doch zij is ontdaan van de doorns, welke verspreid zijn, over een groot aantal kerken, van Europa.
Het kruis-inschrift, nl. het plankje, waarop de woorden I. N. R. I. (Jesus Nazarenus rex Judeorum) voorkomen, geschreven in drie talen, Latijn, Grieksch en Hebreeuwsch, wordt bewaard in de kerk van het Heilige Kruis te Rome.
Ook de spons is te Rome, in de basiliek van Sint Jan van Lateraan.
De punt van de lans, waarmede Jezus in de zijde werd gestoken, bevindt zich te Parijs; een ander gedeelte wordt te Rome bewaard.
De doek, waarmede de heilige Veronica gedurende den tocht naar den Calvariënberg het gelaat van den Christus afdroogde, en waarin volgens de overlevering zijn gelaatstrekken zouden zijn afgedrukt, wordt in de Sint Pieter te Rome bewaard, waar jaarlijks op den 4en Februari een plechtige dienst ter eere van deze reliquie wordt gevierd.
Het doodskleed eindelijk wordt ook in Frankrijk bewaard, in de (kerk van het klooster van Cadouin in het arrondissement Bergerac, in Périgord. Elk jaar, tegen half September, heeft een groote pelgrimstocht van alle omliggende plaatsen hierheen plaats.

21 juni 1930 **De Bijbelsche Heiligdommen der voormalige Rijksabdij Cornelimunster, bij Aken.**

Met Aken zal ook het nabijgelegen Cornelimunster zijn zeven jaarlijksche Heiligdomsvaart hebben. Benevens andere reliquieën worden vanaf de galerij van den kerktoren vertoond de volgende

Bijbelsche heiligdommen.

I.: Het schort, waarmede Jezus volgens den H. Johannes, c. 14, 4 en 5 zich omgord heeft, toen Hij na het laatste avondmaal de Apostelen de voeten gewasschen had en waarmede Hij hun alsdan de voeten afdroogde.
In den loop der jaren is een groot deel van den ondersten rechterhoek afgesneden. Om deze reliquie beter te kunnen bewaren, werd ze in het Jaar 1895 op roode zijde genaaid. Volgens eeuwenoude overlevering wordt deze doek van heiligdomsvaart tot heiligdomsvaart telkens in nieuwe groene zijde gewikkeld. De zijde waarin dit heiligdom gedurende de zeven jaren vóór de heiligdomsvaart is gepakt geweest, wordt telkens in kleine stukjes gesneden en aan de geloovigen uitgedeeld.
2.: De graf doek des Heeren. Volgens nauwkeurige berekening is deze groote reliquie slechts de helft van den graf doek onzer Heeren; de andere helft is hoogstwaarschijnlijk in 876 door ruiling tegen andere reliquieën door Keizer Karel den Kale naar Compiègne (bij Parijs) gegaan. De grafdoek is een kunstvol, tapijtachtig weefsel uit "byssus" (allerfijnst Egyptisch lijnwaad).
De vooruitspringende, halfbehouden patronen vertoonen zinnebeelden, welke op den Perzischen Mithrasdienst betrekking hebben.
Deze doek is die, waarop het Lichaam des Heeren gelegd werd na de kruisafname. Deze reliquie is eveneens op roode zijde genaaid.
Dit is het kostbaarste der drie bijbelsche reliquieën, waarover de H. Joannes mededeelt, dat ze in het graf het Hoofd des Verlossers heeft gedekt. Het is een Alexandrijnsche byssus, een uiterst zacht en fijn weefsel, zoo dun, dat het, ofschoon zestienvoudig op elkaar gelegd, de rood-zijden onderlaag toch nog doorschijnt. De reliek wordt bewaard in eene omhulling van witte zijde.
Deze drie heiligdommen of reliquieën gelden sedert duizend jaren als de heiligdommen van "St. Cornely" bij Aken. Bijzonder in de middeleeuwen waren de "heiligdomsvaarten" naar Cornelimunster grandiose betoogingen, welk uit alle deelen van het christelijk avondland pelgrims trokken naar de Rijksabdij, die het lievelingsklooster van Karel den Groote en diens zoon Lodewijk den Vrome was.
De naam "Cornelimunster" of "Munster (domkerk) van den H. Cornelius" is waarschijnlijk in den tijd van Karel den Kale ontstaan.
De vereering der heiligdommen had in Cornelimunster tot het einde der dertiende eeuw jaarlijks plaats en wel omstreeks midden Juli. De vraag, wanneer de zevenjaarlijksche tooning (alle zeven jaren in de zevende maand tweemaal zeven dagen) is begonnen, is nog niet opgelost. Dat deze echter in het midden der 14de eeuw moet plaats gehad hebben, blijkt uit een aflaatbulle van Paus Innocentius VI, van 10 Augustus 1359.
In de middeleeuwen — afgezien van de talrijke bezoekers uit den omtrek — kwamen pelgrims uit Polen, Oostenrijk en Hongarije de heiligdommen in Cornelimunster vereeren. Deze toeloop 1s tot op den huidigen dag behouden gebleven; bij de laatste telling (1902) bedroeg het getal pelgrims volgens den toenmaligen deken Dr. Kleinermanns, ruim 200.000.

Latere relieken.

Naast de bijbelsche heiligdommen was het in de middeleeuwen het hoofd van den H. Cornelius, hetwelk bij het volk in hooge eere stond. Reeds op het einde der 14de eeuw vergreeg het die heerlijke schrijn, waarover zich heden nog iedere pelgrim verwondert. Deze bijzondere vereering is hieruit te verklaren, dat in oude tijden talrijke zieken, die aan vallende ziekte lijden, ter bedevaart naar Cornelimunster kwamen, om daar door de voorspraak van den H. Cornelius van hun kwaal te genezen. Ook heden komen in het octaaf van den heilige zeer vele zieken hierheen.
Helaas, is tijdens de Fransche Revolutie (in 1802) de aloude rijksabdij opgeheven. De kostbaarheden werden overgegeven aan de parochiekerk aldaar. (De oude abdijkerk werd ondertusschen tot parochiekerk ingericht, welke tot op den huldigen dag als zoodanig dienst doet).
Vanaf dezen tijd had de vertooning der heiligdommen regelmatig alle zeven jaren plaats. Vermeldenswaard is, dat zelfs de moeder en de zuster van keizer Napoleon I, in het jaar 1811 naar de heiligdomsvaart van Aken en Cornelimunster kwamen.
Gedurende den wereldoorlog (1914—1918) werden de heiligdommen op den rechter-Rijnoever gebracht, naar Paderborn in Westfalen. In 1925 werden ze van daar teruggehaald en voor den eersten keer na den oorlog, wederom getoond. Met de tooning vanaf 11—27 Juli in dit jaar zal wederom regelmatig alle zeven jaren de heiligdomsvaart in Cornelimunster plaats hebben.
Terwijl in de naburige oude keizerstad Aken de heiligdommen nl.: de lendendoek van Christus, een kleed van Maria en het doodskleed van Johannes den Dooper, des morgens vanaf 9 tot 12 uur getoond worden, toonen dezelfde prelaten des namiddags de heiligdommen in Cornelimunster vanaf 3 tot 5 uur.
En zooals de heiligdommen, welke in Aken des morgens vanaf de galerij om den kerktoren getoond worden en des namiddags in de Munsterkerk te zien zijn, zoo zijn ook des namiddags na de tooning, dus omstreeks vijf uur de groote heiligdommen in Cornelimunster te vereeren.

8 mei 1931 **HET H. LIJKKLEED VAN CHRISTUS.**

Onze Vaticaansche correspondent schrijft uit Rome, d.d. 4 Mei:
Na 33 jaren is gisteren te Turijn het H. Lijkkleed (S. Sindo) van Christus wederom tentoon gesteld. De Sindo is het lijkkleed dat bij de Joden diende om daarin de dooden voor de begrafenis in te wikkelen. Dat, waarin het lichaam van den Zaligmaker gewikkeld werd, is 4.10 M. lang en 1.40 M. breed en uit één stuk linnen geweven. Het H. Lijkkleed werd door de H. Helena uit Jerusalem naar Constantinopel overgebracht. Uit Constantinopel werd het door Fransche ridders heimelijk meegenomen, waar het tot 1418 te Lirey verbleef en openlijk werd vereerd.
In 1453 werd het met goedkeuring van den H. Stoel geschonken aan Lodewijk, Hertog van Savoye en diens echtgenoote Anna van Lusignano, dochter van Johannes II, koning van Cyprus. Sedert dien is het steeds in het huis van Savoye gebleven en tegelijk met den troon aan den oudsten erfgenaam overgegaan; bij meer gedenkwaardige datums hebben deze het aan de vereering der geloovigen ten toon gesteld. In de vorige eeuw is het e.a. vertoond in 1804 bij de doorreis van Paus Pius VII naar Frankrijk; in 1814 bij den terugkeer van Karel Victor Emanuel I in Turijn; in 1815 bij den terugkeer van Pius VII uit zijn ballingschap; in 1822 op verzoek van Karel Albert; in 1841 bij het huwelijk van Victor Emanuel met Maria Adelaïde: in 1868 bij het huwelijk van Prins Umberto met Margherita en in 1898 bij gelegenheid der tentoonstelling van Gewijde Kunst in Turijn. Thans wordt het H. Lijkkleed geëxposeerd ter eere van het huwelijk van den Kroonprins, dat wel het vorig jaar reeds plaats had, doch wegens 't vacant zijn van den Aartsbisschoppelijken zetel van Turijn kon de expositie niet eerder geschieden.
Het Lijkkleed werd om het lichaam van den Zaligmaker gewikkeld, nadat de H. Vrouwen en de Leerlingen het met welriekende zalven gebalsemd en het bloed der wonden afgedroogd hadden. De sporen der kleuren, die zich op het linnen bevinden, zijn dientengevolge, volgens de meest geloofwaardige veronderstelling, voortgebracht door de aloe en de andere plantaardige specerijen voor de balseming gebruikt. Deze sporen zijn duidelijker en sterker op de plaatsen, waar het H. Lichaam met al zijn zwaarte heeft gerust, b.v. on den rug, doch zwakker in het gedeelte, dat het bovenste deel van het Lichaam van den Zaligmaker bedekt heeft, en daarom is het niet mogelijk daaruit de lichaamsvormen van Christus volkomen op te maken, doch het gelaat is in negatieven vorm tamelijk duidelijk. Geen enkel spoor van penseel, arceering of welke schilderkunst ook, heeft men ooit zelfs bij het meest minutieus onderzoek op het linnen kunnen ontdekken. Alle kenteekenen van het lijden van Christus komen duidelijk uit op het beeld, dat in het lijnwaad is afgedrukt met alle teekenen van een natuurlijk realisme: de neus en de wang gezwollen, het linkerjukbeen gekneusd, de wonde aan de linkerhand, de wondteekens aan de voeten, de bloedvlekken aan het voorhoofd en den hals en de haren besmeurd met bloed door de doornenkroon, de lansstoot in de zijde vertoonen zich met een grof realisme tot in de kleinste bijzonderheden. Pater Tonello, Salesiaan, die in de "Rivista dei Giovani" een gedetailleerde studie over de authenticiteit der Reliquie heeft gepubliceerd, schrijft:
"Het gelaat omdat het afkomstig is van een negatief, is een echt portret. De physieke trekken zijn scherp en waardig. Maar de moreele gelaatsuitdrukking is aanmerkelijk aangrijpender. Daarop liggen uitgedrukt de gevoelens van een kalme en gelaten smart, van een teedere en zachte droefheid wonderbaar vereenigd met een uitdrukking van gemoedsrust en souvereiniteit. Het heeft de oogen gesloten, doch lijkt niet on een doode, het lijkt meer op een slapende, die elk oogenblik zal ontwaken. Een dergelijk gelaat zoo expressief, hoewel het de oogen gesloten heeft, heb ik nooit gezien op geen enkel doek: geen schilder is 't ooit gelukt 'tot zulk een machtige artistieke uitdrukking te komen, zelfs niet al liet hij zich door dit gelaat inspireeren. Uit dit majestueuze gelaat straalt de Godheid uit en ik gevoel den indruk, dat dit hét ware beeld van d°n gestorven Jezus is, een onvergelijkelijke iconographie van Christus".
Ter herinnering aan de grootsche gebeurtenis der expositie van het H. Lijkkleed is een medaille geslagen, waarop groepen Engelen boven den Dom het H. Lijkkleed houden
uitgestrekt; aan de keerzijde zijn de profielen van het Kroonprinselijk Echtpaar.

24 augustus 1932 **De lijkwade van Christus**

Wat de moderne wetenschap zegt over deze beroemde reliquie.

In het begin dezer eeuw hebben de onderzoekingen van een jeugdig Fransch geleerde, dr. Vignon, groot opzien in de wetenschappelijke wereld veroorzaakt door zijn studie over de beroemde reliquie van Turijn, de lijkwade van Christus, die in 1898 in het openbaar was tentoon gesteld. Sedert dien tijd heeft dr. Vignon zijn studie over zijn lievelingsonderwerp voortdurend uitgebreid en verdiept en thans heeft hij een belangrijke studie gewijd aan den tegenwoordigen stand van het vraagstuk. In een wetenschappelijke voordracht heeft hij de voorheen onbekende feiten medegedeeld, die hij heeft ontdekt toen in Mei 1930 de reliquie opnieuw werd vertoond.

Dr. Vignon houdt zich streng aan de wetenschappelijke waardeering der gegevens; de geschiedenis van den doek schakelt hij bij zijn onderzoek volkomen uit. Van de zijde der katholieke geestelijkheid ondervond hij voortdurend de meest mogelijke welwillendheid en medewerking. Hij verkreeg verlof om de lijkwade met de loupe te onderzoeken en fotografische opnamen te maken, waardoor het resultaat van het onderzoek natuurlijk zeer veel aan betrouwbaarheid gewonnen heeft.

De lijkwade van Turijn, die als den lijkdoek van Christus wordt vereerd, is een stuk doek, waarvan de veel bewogen geschiedenis slechts gedeeltelijk bekend is en daarom ook buiten beschouwing kan blijven. De doek vertoont de figuur van een menschelijk lichaam en is 1.10 meter lang en 4.36 meier breed. Wanneer hij geheel uitgespreid is, ontwaart men een roodachtige teekening, die ongetwijfeld van een menschelijk lichaam afkomstig is. Dit werd blijkbaar op de eene helft van den doek neergelegd en met de andere helft toegedekt. Het hoofd moest zoodoende tweemaal, aan de beide zijden, afgedrukt worden.

Het eerste wat voor een onderzoek in aanmerking komt, is de stof, waaruit de doek is vervaardigd. Kan deze afkomstig zijn uit den tijd van Christus? Voor de oplossing van dit vraagstuk is een deskundige noodig, zooals voor de andere problemen, die rond de lijkwade ontstaan zijn. Natuurkundigen, scheikundigen, photografen, rechtskundigen vinden hier gelegenheid hunne speciale bekwaamheden aan een der meest interessante onderwerpen te toetsen.

Kan de stof negentien eeuwen oud zijn? Bestond er ten tijde van Christus reeds serge? Waarschijnlijk wel, want deze stof is vermoedelijk in Indië uitgevonden en was zeker in de vierde eeuw in West-Europa reeds bekend. Ten tijde van Christus werd zij wellicht reeds geïmporteerd in Palestina. Het onderzoek naar den ouderdom der stof heeft tot nu toe geen enkel feit opgeleverd waaruit zou kunnen blijken, dat de doek nog geen negentien eeuwen oud is.

Vervolgens rijst de vraag: Op welke wijze is de teekening op den doek ontstaan? Vroeger is wel beweerd, dat de lijnen er op geschilderd zijn. De beroemde lijkwade zou dan niet meer zijn dan een schilderstuk. Deze veronderstelling is thans door alle deskundigen verworpen. Met alle hulpmiddelen der moderne analyse is de lijkwade onderzocht; specialisten van het Louvre en andere deskundigen hebben haar onderzocht met ultra-roode en infra-roode stralen; de uitslag van al deze onderzoekingen waren gelijkluidend: het doek is niet beschilderd.

De afdruk van de menschelijke figuur is volgens dr. Vignon veeleer te beschouwen als het resultaat van een scheikundige werking. Een doode mensch werd op het doek gelegd (het was Christus, zegt de vrome legende) en met det andere helft toegedekt. Vignon komt op grond' van zijn onderzoekingen tot het besluit, dat de teekening ontstaan is door de inwerking van aloë en myrrhe op het weefsel.

Aloë en myrrhe werden ten tijde van Christus en ook later algemeen gebruikt om de lijklucht en het ontbindingsproces tegen te gaan. Wanneer aloë met sommige andere stoffen in aanraking komt, treedt er een verkleuring op. Tot deze groep van stoffen behoort onder andere ook ammoniak.

Men moet zich hierbij ook de tragische omstandigheden van Christus' dood voor oogen stellen. Het zweet van een stervende is vaak rijk aan ureum, welke stof gemakkelijk uiteen valt in ammoniak en andere gassen, en zoodoende al naar gelang de intensiteit van de aanraking met den lijkdoek als het ware een negatief beeld van het lichaam te voorschijn kon roepen.

Het is aan dr. Vignon mogen gelukken deze hypothese door een proef aannemelijk te maken. Niet met een lijk, (dit experiment wacht nog op uitvoering) doch door de met ammoniak bevochtigde hand te leggen op een doek, die met aloë was behandeld. Het resultaat was hetzelfde als bij de lijkwade van Turijn.

Reeds dertig jaar geleden heeft dr. Vignon er op gewezen, dat een op het eerste gezicht niets zeggende chemische afdruk een goed photografisch beeld kan opleveren, vooral bij voorwerpen met een sterk relief. Vignon heeft thans ook wederom de photografiekunst te hulp geroepen om allerlei bijzonderheden op de lijkwade vast te stellen: bloedklompjes, stroompjes van bloedwater, sporen van de geeseling, de doornenkroon en menschelijke afscheidingen.

Geen enkele moderne methode van onderzoek is door dr. Vignon verwaarloosd.

Wij hopen binnenkort nog verdere bijzonderheden over het resultaat van het onderzoek van dr. Vignon te kunnen mededeelen.

17 augustus 1933 **Reliquie-diefstal**

PARIJS, 17 Aug. (Reuter). Uit de kerk van den Heiligen Nicholas du Chardonnet is de 1400 jaar oude gebalzemde voet gestolen van den Heiligen Victor, die dateert uit de 5e eeuw n. Chr., alsmede een copie van de doornenkroon, waarin zich 8 kleine relikwieën bevonden, die elk een deeltje van de echte doornenkroon van Christus zouden bevatten.

De doornenkroon was vervaardigd uit verguld koper, waarin de voet van den Heiligen Victor gezet was. Dit koper hebben de dieven waarschijnlijk voor goud aangezien.

31 januari 1936 **DE H. LIJKWADE VAN CHRISTUS**

Opzienbarende resultaten van een wetenschappelijk onderzoek.

Het lijden van den Zaligmaker.

In de kathedraal van Turijn wordt de H. Lijkwade bewaard, waarin het allerheiligste lichaam van Christus na de kruisafname gewikkeld werd. Jarenlang hebben de geleerden een onderzoek ingesteld naar de echtheid van deze kostbare reliquie. Het resultaat van deze onderzoekingen is thans samengevat in een boek van den Tsjechischen geneesheer Dr. R. V. Hynek, dat dezer dagen ook in het Duitsch verschenen is, en dat tot titel draagt: "De Marteldood van Christus in het licht der moderne wetenschap. De ontdekking van de echte beeltenis."

Na langdurige en wetenschappelijke onderzoekingen, waarbij gebruik gemaakt werd van alle hulpmiddelen der moderne techniek, zooals scheikunde, fotografie, physiologie, ultra-violette en infra-roode stralen, is men tot de gevolgtrekking gekomen, dat de reliquie, die in Turijn bewaard wordt, werkelijk de H. Lijkwade is, waarin het lichaam van Christus gedurende ongeveer 36 tot 42 uur gewikkeld was. Het voornaamste bewijs is wel gelegen in het feit, dat de afbeeldingen in de lijkwade absoluut negatief zijn, dat wil zeggen, zooals van een fotografische plaat, op welks gevoelige laag het geprojecteerde beeld opgevangen wordt. Duidelijk kon worden vastgesteld, dat deze afdrukken er later niet op aangebracht konden zijn. Dr. Hynek heeft dit vraagstuk uitvoerig onderzocht en heeft speciaal nagegaan, hoe het mogelijk was, dat een afdruk van het lijk kon ontstaan. Hij komt hierbij tot de volgende conclusies: Volgens het bijbelverhaal was de lijkwade met aloë en myrrhe bestrooid, die door een chemische inwerking in een onoplosbare kleurstof van aloëtine veranderd werden, die het linnen doordrenkte. Zweet, bloed, urinezuur, alles wat urinezouten bevat, die zich bij de ontbinding van het lijk vormen, veranderen door een scheikundige inwerking in ammonium-karbonade en ammoniak, dat dan scheikundig de substantie der aloë bindt. De kleurstof bleef derhalve op het linnen bewaard, niet op het lichaam, waardoor op de lijkwade een soort gevoelige chemische laag gevormd werd.

Uit een diepgaand onderzoek van de afdrukken in de lijkwade tracht de schrijver een volledig beeld van het lijden van Christus te reconstrueeren. De bloedsporen van de doornenkroon wijzen op een slagaderbloeding, zonder dat deze weefsels daarbij al te zeer verscheurd waren geworden. Op het lichaam waren duidelijk de sporen te zien van talrijke wonden ter lengte van ongeveer 3 cm., die twee aan twee waren waar te nemen, 80 in totaal, hetgeen overeenkomt met de 40 geeselslagen, die bij de Romeinen gebruikelijk waren. Uit de afdrukken der wonden, die bij de kruising zijn ontstaan, kan de gevolgtrekking worden gemaakt, dat de spijkers niet door het midden van de hand gedreven werden, maar door den handwortel; terwijl de armen reeds uitgestrekt waren, werden de voeten geheel in het midden van de wreef vastgenageld. Uit het onderzoek is verder komen vast te staan, de doodsoorzaak, waaraan Christus gestorven is:

De dood trad in door verstikking, tengevolge van tetanische krampen, onder zeer groote pijnen en bij volledig bewustzijn; het is anatomisch bewezen, dat bij langdurige uitrekking der armen, nog te meer wanneer deze aan een kruis vastgenageld zijn, door de ongewone inspanning van het middenrif een belemmering der ademhaling veroorzaakt wordt, die tenslotte leidt tot verstikking, suffocatie, zyanose, die een blauwe kleur veroorzaakt. Het is zeer merkwaardig hoe deze medische onderzoekingen geheel overeenstemmen met het bijbelverhaal.

28 januari 1937 **De ware afbeelding van Christus ontdekt**

Onder dezen titel is bij de firma J. Romen & Zonen te Roermond de Nederlandsche vertaling verschenen van een boek, waarin de Tsjechische medicus W. Hynek langs den weg der positieve experimenteele wetenschap het bewijs tracht te leveren, dat de H. Lijkwade van Turijn, een antiek linnen doek lang 4,36 M. en breed 1,10 M., ons de echte, oorspronkelijke afbeelding toont van het doode lichaam van Christus. Deze reliquie zou werkelijk het graflinnen wezen waarin het gezegend lichaam van den Verlosser na de kruisafname gewikkeld werd, om in het graf te worden neergelegd.

De schrijver van het hoek steunt in zijn bewijsvoering op de fotografieën, door Guiseppe Enrie van de lijkwade en haar onderdeelen genomen, toen deze in 't jaar 1931 tentoongesteld werd. Dr. Hynek bestudeerde de afdrukken, die op de scherpe fotografieën van de lijkwade van Turijn zichtbaar zijn, voornamelijk van het standpunt der anatomische en medische wetenschap, waarbij de fotografische opnamen een onaantastbare basis vormden. Feitelijk heeft hij hier het voetspoor gevolgd van Paul Vignon, die in 1902 reeds de echtheid der H. Lijkwade van Turijn verdedigde in zijn werk "Le saint Linceuil de Turin". Ook Vignon bouwde zijn argumentatie op met bewijzen van positief wetenstchappelijken aard. De bewijsvoering van het nieuwe boek van Hynek is niet veel meer dan een herhaling en aanvulling van het betoog, dat 35 jaar geleden reeds door Vignon en zijn medestanders werd geleverd. Hynek stelt zich evenals zijn voorganger op het standpunt, dat de afdrukken van het lichaam van Christus op de lijkwade van Turijn, zoowel van de voorzijde als van de achterzijde der Christus' figuur, niet door bloed en zweet, die als kleurstoffen aan het linnen kleefde, ontstaan zijn, doch dat de aloë, een der bestanddeelen van het reukwerk, dat bij de begrafenis in de lijkwade gestrooid werd, door de alkalische uitwaseming van het lichaam overging in een onoplosbare kleurstof: de aloëtine. Door chemische werking ontstond dus een afdruk van het Tijk van Christus, een dubbele afdruk van voorzijde en achterzijde het lijk werd eerst op de lijkwade gelegd en toen werd het overblijvende gedeelte van den zeer langen doek over het hoofd dichtgeslagen. Het merkwaardige is, dat de afdrukken in het graflinnen zuivere negatieven zijn; dit moet aan het chemisch proces toegeschreven worden, dat zich in de met reukwerk belegde lijkwade voltrokken heeft. Uitgezonderd worden echter de bloedvlekken van de nagelwonden in handen en voeten en de groote bloedvlek van de hartwonde, door de speer veroorzaakt. Deze vlekken zijn eenvoudig positieve indrukken.

In het werk van Hynek, dat van de eerste tot de laatste bladzijde met gloed en geestdrift en met een warme liefde voor de H. Wonden van den Verlosser werd geschreven, wordt niet alleen zonneklaar bewezen, dat de lijkwade van Turijn echt is, dus dat het doode lichaam van Christus in dezen linnen doek gehuld is geweest, doch van de fotografieën, door Enrie van de lijkwade gemaakt, leest Hynek ook af, welke de gelaatstrekken des Heeren waren, hoe de Verlosser gegeeseld werd, op welke wijze hij met doornen werd gekroond, hoe hij aan het kruis werd genageld en hoe de hartewonde door de speer werd toegebracht. Ja zelfs beweert Hynek, dat nu het probleem van de juiste en onmiddellijke doodsoorzaak van den gekruisigden Jezus is opgelost en dat ook het geheim van het water, dat met het bloed uit de hartewonde van den Verlosser vloeide, al zijn geheimzinnigheid verloren heeft. De verschijnselen, die zich bij de gestigmatiseerde van Konnersreuth voordoen, worden terloops nog ter bevestiging met de afdrukken van de lijkwade van Turijn vergeleken. En met heel dit exact wetenschappelijk betoog mengt zich een gevoelige lyriek, die den lezer onwillekeurig medesleept tot de overtuiging, welke uit iedere bladzijde van het boek spreekt: dat de echtheid der H. Lijkwade van Turijn nu eindelijk afdoende, ja evident is bewezen. In het hoofdstuk "Mogelijke Tegenwerpingen" gaat de schrijver zelfs zoover, dat hij degenen, die zich niet voor zijn bewijsvoering gewonnen geven gebrek aan nederigheid en ootmoed toeschrijft.

Tegenover dit werk van Hynek is wellicht een aanmaning tot voorzichtigheid op haar plaats, nu het in het Nederlandsch verschenen is en bij diep geloovige lezers in ons land ontroering gaat wekken, zooals het dat reeds buiten onze taalgrenzen gedaan heeft. Het vraagstuk van de al of niet echtheid van de beroemde reliquie, die te Turijn bewaard wordt en eigendom is van het koninklijk huis van Italië, wordt in dit boek zeer eenzijdig behandeld. Bewijzen langs den weg der positieve experimenteele wetenschap verkregen dienden minstens aangevuld te worden met historische gegevens en met uitspraken van de christelijke oudheidkunde. Ook de gegevens der evangeliën dienden tot hun recht te komen. Nu heeft Hynek deze zijden van het vraagstuk der echtheid van de lijkwade van Turijn wel niet geheel over het hoofd gezien, doch hij heeft ze volstrekt onvoldoende belicht.

Wat in het evangelie van Joannes over het graflinnen van het lijk van Lazarus (11, 44) en van het Lijk van Jesus (19, 40; 20, 6-7) te lezen staat, zal altijd een zeer ernstig argument tegen de echtheid van de lijkwade van Turijn blijven. Vervolgens leert ons de christelijke oudheidkunde, dat men in de eerste eeuwen volstrekt geen origineele afbeelding van den Verlosser gekend heeft. Hynek vindt dit eeuwenlange stilzwijgen over de lijkwade des Heeren wonderlijk. Misschien is het voor zijn stelling zelfs gevaarlijk. Ook de geschiedenis der reliquie zelf is niet zoo heel rooskleurig: de schrijver kon ons daaromtrent heel wat meer mededeelen dan hij in werkelijkheid doet. Laat dan zijn bewijsvoering, steunend op nauwkeurige fotografische opnamen en op gegevens van moderne positieve wetenschap, nog zoo sterk wezen, schijnbaar althans — dat geven wij toe —, dan blijft het altijd nog gewaagd, om zoo, triomfantelijk en bijna uitdagend de echtheid dezer reliquie te verdedigen. Daarvoor is de zaak te teer. En we staan na het verschijnen van dit hoek nog even ver als in 't jaar 1902, toen met dezelfde bewijsvoering en met dezelfde vurigheid de echtheid der H. Lijkwade van Turijn werd verdedigd door Paul Vignon, terwijl Ulysse Chevalier toen in het strijdperk verscheen met zijn werk "Etude critique sur 1'origine du S. Suaire", om de echtheid te bestrijden. Beide schrijvers vonden toen een breeden aanhang voor hun meening. Aan den kant van de bestrijders der echtheid plaatsten zich toen onder meer de Bollandisten.

De stand van het probleem is thans feitelijk nog niet gewijzigd. Daarom achten wij voorzichtigheid hier op haar plaats. Men moet zich door de nobele bedoelingen en de geestdrift van dr. Hynek niet laten meesleuren. De Duitsche uitgave van Hynek's boek werd door P. Gächter S.J. als volgt beoordeeld in het "Zeitschrift für katholische Theologie":

"Deze studie is met tamelijk veel ophef in omloop gebracht, geheel overeenkomstig de hooge begeestering, die haar beheerscht. Jammer echter, dat deze storm van begeestering den schrijver hier en daar van de paden der extract wetenschappelijke bewijsvoering afvoert... De verklaringen, welke van de fotografische gegevens gegeven worden, zijn niet overtuigend. De nuchtere critiek staat nog altijd evenals vroeger op het standpunt, dat Ulysse Chevalier aangegeven heeft: wij hebben hier nog altijd, naar de uitspraak van een document uit 't jaar 1389, met een kunstmatig beschilderde doek te doen.

En we hechten nog beteekenis aan de beslissing van de Aflaten-Congregatie van 18 Nov. 1670, volgens welke bij openbare vereering van de H. Lijkwade de toegestane aflaat niet verdiend kon worden door hen, die de reliquie onvoorwaardelijk als den echten grafdoek van Christus vereerden".

Deze beoordeeling van P. Gächter S.J. luidt zeer scherp en streng afwijzend. We hebben ze hier vermeld, om aan te toonen, dat men Hynek's boek getiteld "De ware afbeelding van Christus ontdekt" nuchter en kalm moet lezen. Als men in deze stemming het boek ter hand neemt, zal het toch belangwekkend en boeiend blijven. Het geeft ons zeker een duidelijker inzicht in het probleem van Jesus' lijden en in het lijdensverhaal der Evangeliën.

W. VAN DE RIET.

11 januari 1939 **DE DOORNENKROON-RELIQUIE VAN PARIJS.**

Voor het eerst na 700 jaar zal de Reliquie de stad verlaten.

Het is dit jaar zevenhonderd jaar geleden dat de schitterende reliquie van de doornenkroon te Parijs werd ontvangen. In 1239 werd deze reliquie, die door den koning van Jeruzalem Johan van Brienne aan den Franschen koning, den H. Lodewijk ten geschenke was gegeven naar de Sainte Chapelle gebracht. Later werd deze reliquie over gebracht naar de Notre Dame van Parijs, waar zij nu nog rust in een-kristallen schrijn.

In plechtige processie zal de kostbare reliquie door Kardinaal Verdier zelf met groote statoe wirden teruggebracht naar Sens en naar Villeneuve, waar destijds Lodewijk de reliquie het eerst ontving. Deze plechtigheden zullen plaats vinden in Jui a.s. en vooral in Sens worden groote feesten georganiseerd. Na de plechtigheden zal de reliquie weer worden teruggebracht naar Parijs.

Dit is de eerste maal in zeven eeuwen, dat de reliquie de Fransche hoofdstad verlaat.

6 april 1939 **AMSTERDAM.**

Kostbare reliek van Doornenkroon en H. Kruis.

Van Constantinopel naar Amsterdam overgebracht.

Eeuwenoud bezit van het geslacht Testa.

EEN bekend Katholiek Amsterdammer, de heer K. V. Testa, is onlangs weer in het bezit gekomen van een zeer kostbare reliquie, bestaande uit een doorn van de Doornenkroon en een fragment van het H. Kruis, gevat in een kostbaren verguld-zilveren reliekschrijn, welke sinds vele eeuwen deel uitmaakt van zijn familiebezit, doch welke tot voor kort bewaard werd in Constantinopel.

De heer Testa heeft de reliquie, die door de "Hertog Hendrik" na een oefenreis, die dit schip in 1935 ondernam in de Middellandsche Zee, naar Amsterdam is overgebracht, ter beschikking willen stellen aan een van de Amsterdamsche kerken, die haar in bruikleen zal ontvangen.

Daartoe heeft de heer Testa de relikwie dezer dagen in handen gesteld van Z. H. Exc. mgr. J. P. Huibers, bisschop van Haarlem, die de authenticiteit van de kostbare reliek zal vaststellen, waarna de relikwie in bruikleen zal worden gegeven aan een van Amsterdam's kerken. Het is nog niet vastgesteld welke kerk hiervoor in aanmerking zal komen en de heer Testa, dien wij hiernaar vroegen, wilde zich hierover ook nog niet uitlaten.

Sinds eeuwen maakt de dubbele reliek van den H. Doorn en het H. Kruis deel uit van het familiebezit van het geslacht Testa, welke afkomstig is uit Genua en in 't verleden een belangrijke plaats heeft ingenomen aan het hof van de Turksche Porte.

Reeds in 1660 is de relikwie in handen gekomen van het geslacht Testa. Dit was tijdens een grooten brand, die in dat jaar Constantinopel teisterde en waarbij zeer vele gebouwen en ook alle kerken op één na, door het vuur werden verwoest. Tijdens dezen brand heeft een van de leden van het geslacht Testa, Frans Testa, de reliek met levensgevaar gered uit de St. Franciscuskerk in Constantinopel, waar zij werd bewaard. Behalve de reliekschrijn wist Frans Testa toen ook een ciborie met H. Hosties uit de vlammen te redden. De ciborie werd na den brand teruggegeven aan de geestelijkheid, maar de reliekschrijn bleef in het bezit van den redder, die haar niet wilde teruggeven. Dit leidde tot een conflict met de geestelijkheid van de kerk, waaraan de reliek oorspronkelijk toebehoorde en met het hoofd van de Broederschap van de H. Anna, die aan de St. Franciscuskerk verbonden was. Tenslotte werd de uitspraak van Rome in dit conflict ingeroepen. De zaak kwam in behandeling bij de Congregatie van de Propaganda Fide, die na een uitgebreid onderzoek tot de conclusie kwam, dat de relikwie het eigendom zou blijven van Frans Testa, die de reliekschrijn met levensgevaar uit de vlammen had gered. Hierdoor was dus het eigendomsrecht op de kostbare relieken van de familie Testa officieel erkend. De eerste eigenaar van de relikwie stierf in 1709. Na zijn dood ging zij over aan zijn zoon Caspar, die haar op zijn beurt weer naliet aan zijn zoon, die eveneens Frans heette. In 1784 werd de authenticiteit van de relikwieën die reeds vroeger officieel was bevestigd, nogmaals vastgesteld door den Pauselijken legaat te Constantinopel, mgr. François Antoine Frachia. Na den dood van Frans Testa werden de relieken geërfd door diens zoon Karel, die in 1803 door een officieele kerkelijke instantie, t.w. door den aartsbisschop van Constantinopel, mgr. Jean Baptist de Fonton, wederom de echtheid van de relikwie deed vaststellen. In latere jaren kwam de reliekschrijn in het bezit van een zijner nakomelingen, die zich vestigde in Montpellier, in Zuid-Frankrijk. De reliekschrijn bleef daar ook na zijn dood, in 1876, waar zij werd bewaard door de weduwe van dezen Antoin, die haar eerst later afstond aan den oudsten neef van haar overleden echtgenoot, Karel Testa, te Constantinopel, den vader van den tegenwoordigen bezitter van de relikwie. Karel Testa bewaarde de relikwie tot aan zijn dood, in 1911, waarna zij in bruikleen werd gegeven aan het Minoritenklooster te Constantinopel, dat voor 1660 de rechtmatige eigenaar ervan was geweest. Tot 1935 is de relikwie daar bewaard gebleven. In het laatste jaar echter besloot de heer K. Testa te Amsterdam, die de relikwie van zijn vader had geëerfd, de kostbare reliek naar Amsterdam te doen overbrengen. Hij stelde zich daartoe in verbinding met den Nederlandschen vlootaalmoezenier, pater I. A. P. Albada Jelgersma, die in dat jaar een oefenreis van Hr. Ms. "Hertog Hendrik" in de Middellandsche Zee zou meemaken. Aan dezen verzocht hij, de relikwie in Constantinopel af te halen en aan boord van de "Hertog Hendrik" over te brengen naar Amsterdam. Van te voren had men zich in verbinding gesteld met het Minoritenklooster in Constantinopel, waar op dat tijdstip een Nederlandsch geestelijke verbleef, pater V. Bruine O.F.M., die de overdracht van de relikwie voorbereidde. Hoewel het Minoritenklooster de relikwie gaarne zou hebben behouden, erkende het toch ten volle de rechten die de Amsterdamsche eigenaar erop deed gelden. De overdracht van de relikwie had begin Februari 1935 met eenige plechtigheid plaats. In de Minoritenkerk werd 's Zondagsmorgens een H. Mis opgedragen, welke werd bijgewoond door de katholieke leden van de bemanning van de "Hertog Hendrik". Na deze plechtigheid werd de reliekschrijn aan pater Jelgersma overgedragen.
In tusschen was de authenticiteit van de relieken ten overvloede nogmaals officieel erkend door den gedelegeerde van Z. H. den Paus te Constantinopel, mgr. Rotta. De schriftstukken die hierop betrekking hadden werden voorzien van de handteekening en het zegel van den Pauselijk gedelegeerde, ingesloten in het deksel van de reliekschrijn, die daarop eveneens werd verzegeld. De schrijn zelf werd eveneens met alle voorzorgen ingepakt en voorzien van het zegel van het apostolisch vicariaat te Constantinopel.

Daarbij werd de bepaling gemaakt, dat dit zegel uitsluitend verbroken zou mogen worden in tegenwoordigheid van den bisschop van het diocees, waar de eigenaar van de reliquie woont of door den deken van zijn woonplaats, wanneer deze daartoe door den bisschop officieel zou zijn gemachtigd. Zoo werd de terugreis naar het vaderland begonnen. Tijdens deze reis werd de vlootaalmoezenier echter door ziekte overvallen, zoodat hij zich genoodzaakt zag, zich in Catania (op Sicilië) onder geneeskundige behandeling te stellen. Hij kon dus de reis naar Engeland niet verder meemaken. De commandant van de "Hertog Hendrik", kapitein ter zee C. E. L. Helfrich, was echter bereid, de zorg voor de reliek op zich te nemen en deze persoonlijk aan den eigenaar te bezorgen. Op deze wijze kwam de reliekschrijn in het bezit van den heer K. V. Testa te Amsterdam, die haar gedurende enkele jaren verzegeld in zijn woning heeft bewaard. Onlangs echter besloot de heer Testa de relieken in bruikleen af te staan aan een van de Amsterdamsche kerken, waar zij openlijk zouden kunnen worden vereerd. In verband daarmede wendde de heer Testa zich tot Z. H. Exc. mgr. J. P. Huibers, die dezer dagen het verzegelde pakket, waarin de reliekschrijn was opgeborgen, heeft geopend. Binnenkort zal nu het deksel van de schrijn, die vervaardigd is van fraai bewerkt verguld zilver, door een goudsmid worden geopend, waarna de bisschop de in dit deksel besloten officieele documenten, die betrekking hebben op de echtheid van de reliquieën zal controleeren. Tevens zal dan het glas dat de relieken omsluit en dat bij opening van het pakket gebarsten bleek te zijn, onder toezicht door een nieuw worden vervangen. Eerst daarna zal een beslissing genomen worden omtrent de vraag aan welke kerk in Amsterdam de relieken in bruikleen zullen worden gegeven. De heer Testa heeft zich in verbinding gesteld met een van de pastoors in de hoofdstad. Zijn wij goed ingelicht, dan zal de kostbare reliquie binnenkort in bruikleen worden gegeven aan een van de parochiekerken aan den rand van de stad. De beslissing hierover zal nog moeten vallen. Men had gehoopt, de reliquie op Goeden Vrijdag de bestemming te geven, die de eigenaar haar heeft toebedacht. De reparaties, die nog aan het voetstuk moeten worden aangebracht, zullen echter nog zooveel tijd in beslag nemen — alles geschiedt onder persoonlijk toezicht van mgr. Huibers — dat het wel na Paschen zal worden.

10 augustus 2017 **Dubbelreliek van het heilig Kruis en de Doornenkroon van Christus**

In de rechterzijwand van de Agneskerk, vlak naast de doopkapel, bevindt zich een nis waarin een reliekschrijn met een dubbelrelikwie is geplaatst. De reliekhouder bevat een heilige Doorn van de doornenkroon van Christus en een splinter van het heilig Kruis.
In 1660 is deze schrijn met relikwieën door Frans Testa gered uit de brandende Sint-Franciscuskerk in Constantinopel. Sinds die tijd was het reliek in het bezit van de familie Testa. In de 19e eeuw kwam de schrijn terecht in Montpellier (Zuid-Frankrijk), maar in 1911 werd deze weer overgebracht naar Istanbul.
In 1935 is de reliekschrijn overgebracht naar Amsterdam, de toenmalige woonplaats van de familie Testa. Sinds die tijd staat deze schrijn met dubbelrelikwie in onze kerk. Vandaag, op het feest van Kruisverheffing, hebben we deze in processie rondgedragen en iedereen kon persoonlijk de relikwie vereren.

17 juni 1939 **DE DOORNENKROON VAN PARIJS.**

Groote plechtigheden in Frankrijk op 2 Juli a.s.

Met groote plechtigheid zal in Frankrijk op 2 Juli den dag herdacht worden, waarop zeven honderd jaar geleden de kostbare reliquie van de H. Doornenkroon door den Franschen Koning, den H. Lodewijk, te Villeneuve in ontvangst werd genomen.
Naar aanleiding van deze herdenking laten wij hier enkele bijzonderheden volgen betreffende de merkwaardige historie van deze H. Reliquie.
In het centrum van Parijs bevindt zich het prachtige bouwwerk van de "Sainte Chapelle" met de beroemde gebrandschilderde ramen, en de gids die U hier rondleidt, zal U vertellen dat deze kapel gebouwd weid, om er de kostbare reliquie van de H. Doornenkroon te bewaren. Geruimen tijd echter bevindt de reliquie zich niet meer in deze kapel, maar in de schatkamer van de nabij gelegen "Notre Dame" van Parijs.
De doornenkroon van Parijs, waaraan verschillende doornen ontbreken, die in de Middeleeuwen aan andere kerken geschonken werden, heeft een diameter van 21 centimeter. De kroon is breeder dan het hoofd van Christus geweest, omdat men de doornen wilde drukken in het vleesch.
De doornen zijn afkomstig van een doornenboom, genaamd de "Zizyphus spina Christi" die afkomstig is uit Syrië en veel voorkomt in de vallei van de Jordaan. De boom kan 5 tot 6 meter hoog worden en bezit sterke en scherpe doornen, die vreeselijke wonden kunnen vormen. Vanzelf dringt zich de vraag aan ons op: hoe is de doornenkroning geschied? Vermoedelijk niet volgens een vooropgesteld plan. Waarschijnlijk hebben de soldaten als naar gewoonte een vuur aangemaakt van de takken van den doornenboom, van enkele overgebleven takken hebben zij daarna een kroon gevlochten. Waarschijnlijk werd deze kroon door een soldaat meegenomen en overhandigd aan een van de leerlingen van Jezus.
Er volgen nu enkele eeuwen van stilzwijgen over de doornenkroon, en eerst in het jaar 409 wordt de kroon vermeld door Paulinus van Nola. Zij werd oorspronkelijk in Jeruzalem bewaard, en waarschijnlijk in het jaar 1063 overgebracht naar de basiliek van den berg Sion in Byzantium. Keizer Alexis Commenius I spreekt erover in een schrijven aan Robert, hertog van Vlaanderen, in het jaar 1100. Uit de veertiende eeuw is een getuigenis tot ons gekomen van den Belg Jean de Mandeville, die verklaarde met eigen oogen de doornenkroon van Parijs te hebben gezien (bestaande uit de takken, waarvan de meeste doornen waren afgebroken) en de doornen van deze kroon, die zich in Constantinopel bevonden, en volgens zijn zeggen bestemd waren om te worden uitgedeeld aan "grand seigneurs" (groote heeren). In het jaar 1238 was Boudewijn II, keizer van Constantinopel, naar Frankrijk gekomen om steun te vragen voor de versterking van zijn macht. Hierbij schonk hij aan den H. Lodewijk, Koning van Frankrijk, de Doornenkroon. Hij had deze doornenkroon echter niet bij zich, en toen enkele Dominicanen zich op weg hadden begeven om de Doornenkroon in Constantinopel te halen, kwamen zij tot de ontdekking dat de kroon door hooge beambten van den Keizer, die dringend in geldverlegenheid zat, aan de Venetianen was verpand.
Zij keerden terug naar Frankrijk en kregen van den koning verlof, de pandsom aan de Venetianen terug te betalen, waarna zij de Doornenkroon, die zich reeds bevond in de schatkamers van de San Marco te Venetië, konden meenemen.
En als de Fransche koning verneemt, dat de kostbare reliquie op weg is naar zijn land, gaat de koning met zijn hof de dragers tegemoet. Hij ontmoet hen in Villeneuve in het bisdom Troyes en neemt hier de reliquie in ontvangst. Op 11 Augustus 1239 arriveert de koning met de reliquie in Sens en acht dagen later is Parijs bereikt.
Om de kostbare reliquie te bewaren liet de H. Lodewijk de "Sainte Chapelle" bouwen, waar de Doornenkroon bewaard bleef tot de Fransche revolutie. In 1791 werd de reliquie overgebracht naar Saint Denis, in 1799 werd zij geconfisceerd en uiteindelijk overgebracht naar de Nationale Bibliotheek.
Op 26 October 1804 werd de reliquie weer overhandigd aan den Aartsbisschop van Parijs, die haar in Augustus 1806 naar de Notre Dame liet brengen, waar zij tot op heden wordt bewaard.
De aankomst van de Doornenkroon in Parijs, zeven eeuwen geleden, zal op 2 Juli herdacht worden in Villeneuve. Aan de herdenkingsplechtigheden zal worden deelgenomen door Kardinaal Verdier, Aartsbisschop van Parijs, Kardinaal Oerlier, Aartsbisschop van Lyon en Kardinaal Villeneuve. Aartsbisschop van Quebec. Ook de Pauselijke Nuntius, Mgr. Valerio de Valeri, en meer dan twintig Aartsbisschoppen en Bisschoppen zullen hierbij tegenwoordig zijn.
De officieele herdenking is geplaatst onder het hooge beschermheerschap van den Franschen President, Albert Lebrun.

22 maart 1940 **De Lijdensreliquien**

Hoe meer wij de groote dagen voor Paschen naderen, des te meer zien wij op naar de voorwerpen, die ons herinneren aan den lijdenden Christus.
De kostbaarste Reliqui, die ook in de Kerk de grootste vereering geniet, is het H. Kruis. Het werd tusschen 320 en 345 in Jeruzalem gevonden. Volgens den Heiligen Bisschop Cyrillus van Jeruzalem was het reeds in 347 in talrijke partikels verdeeld. Of alle gezegende kruispartikels echt zijn, is echter twijfelachtig. In geen geval is het groote aantal Partikels een bewijs tegen de echtheid daarvan. Men heeft berekend, dat de kubieke inhoud van alle kruispartikels tezamen ongeveer 9 tto 10 millioen kubieke millimeter bedraagt, terwijl een kruis van 3 tot 4 meter hoogte een volume heeft van 57 millioen kubieke meter.
Tegelijkertijd met het H. Kruis, werden volgens de overlevering ook het kruisopschrift en de nagels gevonden. Het opschrift wordt thans in de basiliek Santa Croce te Rome bewaard en vereerd. De hooge ouderdom wordt bewezen door het feit, dat het oorspronkelijk was aangebracht boven de triomfboog van de basiliek, die door Keizer Valentinianus (423—445) met mozaieken werd versierd. De inscriptie zelf is eerst in lateren tijd aangebracht.
Niet minder dan 30 nagels worden er als reliquie vereerd.
Koningin Theolinde zou er een hebben laten plaatsen in de beroemde "ijzeren kroon" die in Monza bewaard wordt.
De doornenkroon zou op het eind van de 6de eeuw naar Konstantinopel gebracht zijn. Koning Lodewijk de Heilige van Frankrijk kwam in het bezit van de doornenkroon en bracht haar naar Parijs. Eenige doornen werden er afgebroken en als reliquiën verdeeld. Of deze doornen, die op verschillende plaatsen vereerd worden echt zijn, is echter een groote vraag, daar men tot de conclusie is gekomen, dat zij van verschillende houtsoorten zijn en men weet niet welke soort er dooide soldaten gebruikt is.
Een veel besproken reliqui is de grafdoek of linnendoek, waarin het H. Lichaam gewikkeld is, toen men het in het graf legde. Er zijn meer dan 40 reliquiën van dezen naam, waarvan er natuurlijk slechts één echt kan zijn. De meeste aanspraak op de echtheid maakte en maakt nog de grafdoek, die in Turijn bewaard wordt en tot de kroonschatten van het Italiaansche Koningshuis behoort.
Een reliquie, die meer bekendheid geniet dan de grafdoek, is de doek van de H. Veronica die zeker niet echt is, maar slechts een ouden hoog vereerde afbeelding is van het H. Aanschijn van Christus.
De geeselkolom wordt reeds in de berichten der oudste bedevaartgangers naar Jeruzalem vermeld. Een deel ervan wordt bewaard in de Kapel, die aan de Grafkerk behoort, een ander deel in Rome.
In Rome bevindt zich ook nog de zoogenaamde "Heilige Trap", die 28 treden telt en in de 9e eeuw of volgens anderen reeds door de H. Helena naar Jeruzalem zou gebracht zijn en waarop de Heiland na de geeseling naar de strafplaats zou zijn afgedaald. Een historisch bewijs hiervan bestaat er echter niet, ofschoon de omstandigheid, dat de trap uit Tyrisch marmer beslaat, de mogelijkheid openlaat, dat zij eens in een paleis heeft gestaan in Jeruzalem. De Heilige Trap wordt zooals men weet op de knieën beklommen.
De vraag naar de echtheid of onechtheid van al deze reliquiën heeft met de geloofsbeginselen niets te maken. Toch zijn er aan deze voorwerpen gedenkwaardige herinneringen verbonden, en zij zijn geheiligd door de vereering, die daar reeds eeuwen door de geloovigen is betuigd.